



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

391.01

Hely

Idő

„1921”

Személy

Szerző:

Cím:

Riport a nőkről

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp.
(Hely)

1921. 7. 31
(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Riport a nőkről.

A kellemetlen dekoltázs. — Tarajos bőrök, tuskó-vádlík és pecsétviaszos könyökök állandó hiállítása. — Tessék takarodót fujni.

Járom a tikkasztó hőséget, amelyről bizonyára senki sem állítja ma széles ez országban, hogy valami nagyon kellemes volna. Én nem találok kellemesnek, különösen pedig villamoson nem, ahol ember ember hátán, sőt lengén öltözködő hölgyek hátán tolong s — mondok valamit, amit ön semmi esetre se sugott volna meg a villamoson bájos szomszéd nőjének — a kiparológást majdnem olyan rettenetes elviselni, mint az épp ennek szagtalanítására használt parfüm-illatokat.

Borzasztó. Télen is megszokhattuk már a rövid szoknyát és a mélyen kivágott bluzokat és akkor mégis minden különösebb bosszuság nélkül haladtam el mellettük, sőt egyrészt bizonyos kicsinylő mosolylyal néztem le őket, hogy:

— Szegény nők! Igazán örültség öt fokos hidegben áttört harisnyában járni az utcán! — de viszont másrészt, hogy őszinte maradjak, ebbe a lebecsülésbe olykor valamelyes jóleső esztétikai benyomás is vegyült, ha mondjuk, egy-egy formás lábat, vagy szép, szabad nyakat lehetett látni.

Hanem most? A rövid szoknya a tél óta valószínűleg bokorugróvá kurtult, az évek óta divatos kivágás pedig báli dekoltázsszá. S ha még csak a szépek, bájosak, csinosak, megnyerők és fiatalok öltözködnének így! De — uram bocsá! — ugyanugy vetkeződnek ma Budapesten a csufak, vénék, eleven nők csontvázak és mázsás hájtömegek, a sánták puposak, bibircsókások, tarajos bőrűek és tuskó-lábuak, miközben persze most ebben a kánikulában oly rettenetesen pihegnek, lihegnek és fujnak, hogy Isten uccse, kedvem volna egyikőtől-másiktól olykor megkérdezni, hogy:

— Ugyan édes nagysád, muszáj ehez a fújás-hoz majdnem félméztelenül öltözködni?

Ahogy a „hölgy” a maga mélyen kivágott és fűnt is többnyire lötyögő nyári bluzában ül a vil-

lamoson, előtte fogózik az akaszködő szíjba a közepén egy vagy két álló férfi. És a férfiak jó nevelésére vall, hogy többnyire mind félrefordítja a fejét: egyik sem akar belelátni a lenge női toalettsajtjára sejtve kitárt ígöző titkaiba. Én pl a minap rémesen megijedtem: majd beleejtettem egy „alattam” ülő hölgynek a keblébe az átszálló jegyemet. Szent Istent, mit mondtam volna, ha jön az ellenőr? És az ellenőr? Mit tett volna? S végül mit szolt volna a dologhoz a hölgy?

Szerencsére még idejekorán sikerült elkapnom a levegőben lebegő kroncsit és én mondhatom, megkönnyebbülten lélekztem föl, hogy:

— Hál' Istennek! Még sem kell a szabónő keresnem az átszálló jegyemet.

Mert ha már lejárt volna, az egészen más. Igaz ugyan, hogy más tekintetben sem kedvez a szerencse. Belépek a villamos belsejébe, hát mindjárt diszszemlét tarthatnék egy csomó térdig kilátszó fátyol, sőt a kánikula óta fehér fátyol-harisanán, amelyek fölött úgy huzódik meg szerényen az ülésen a többnyire szintén... ér szoknya, mint valami összezecskott napernyő, amelyiknek csodálatosképen két, cipőben végződő hosszú nyele van. Néha formás, de néha bizony még az sem.

Ugyan kérem, hát mire jó ez? Ha nem mutogatják derékig, akkor is tudom, hogy a nőknek is ép úgy van (bár nem éppen olyan) lábuk, mint a férfiaknak s ők sem járnak keréken, mint a kocsi vagy a bicikli. A mohamedán még azt sem enged meg a nőnek, hogy az arcát mutogassa. Mi látni akarjuk az egész fejet, szívesen veszünk a nyakból és mellből is némi kivágást, sőt a ruhaalját sem akarjuk pont önagságának a cipője sarka alá húzni: de már bocsássanak meg nekem a hölgyek, asszonyok és leányok (vagy, ha tetszik, akár meg se bocsássanak), az már csak mégsem szükséges, hogy a kivágott bluz, szinte már azt hiszem, szándékosan legyen úgy kiszabva, hogy önagságának kilógjon belőle a fél válla és a — fél szive. Még akkor is, ha

ez a kivágott rész ékes legalább vagy két-három hatalmas bibircsessel vagy csuf, nagy lencsével. Ugye bár, ez csak nem esztétikus? A kivágott hátakról, amelyek közt igazán csak elvétve akad igazán szép, nem is akarok beszélni, de a könyökről volna még mondani valóm. És kérdem mély tisztelettel a nőket: ugyan mi az Isten csudájának kell a könyökön felül meztelen karral járni keresztül-kasul a világot, holott széles e Budapesten s alkalmasint széles világon sokáig kell keresni olyan női könyököt, amelyik a maga ráncos gyűrődéseivel ne volna inesztétikus? Mért az igazán tüde fiatal leányokén s kivételesen egy-két rendkívül szép bőrtü asszonyén kívül talán tizezer közt ha akad egy-egy nő, akinek a könyöke szép. Nem beszélek arról, hogy lengős fehér bluzujjából némelykor valósággal kisötétlenek a női könyökök, de azok a rezes ráncok, — ah, ez már csakugyan nem kiállításba való. Sőt nem egy elégségsen öltözött nőnek a „rózsás” könyökén rózsahelyett valóságos pecsétviasz stemplit látok, persze vörösrre megkeményedett bőrből. Ugy, hogy szinte kedvem volna keresni rajta a pecsétnyomó gyűrű címeres monogrammját.

Minek folytatnám e sorokat, amelyek nem tulajdonaival, de viszont másrészt is egészen bizonyosan a nők tulnyomó részéről is részolgáltak az igazság mentesítvényére. Nagyon sajnálnám, ha őszinte szavaimtól bárki is érezné magát.

Mert hiszen nem gorombáskodni akartam, hanem csak a divat izléstelen túltengéseire figyelmeztetni asszonyokat és leányokat egyaránt. A nőknek sohasem volna szabad elfelejteniök, hogy hivatásuk rájuk ruházta az élet szépségeinek (tehát egyaránt a testi és erkölcsi szépnek) ápolását és hogy valahányszor ebbeli hatalmukkal vissza akarnak élni, mindannyiszor az a veszély fenyegeti őket, hogy elvesztik hatalmukat, ahelyett, hogy megerősítenék vagy pláne növelnék. A fák sem nőnek az őgig, a nők nem kell megrövidítenie a ruha alját a fákig. Tessék takarodót fujni.

Mely után izsteletteljes bocsánatkéréssel már semmit sem szólok